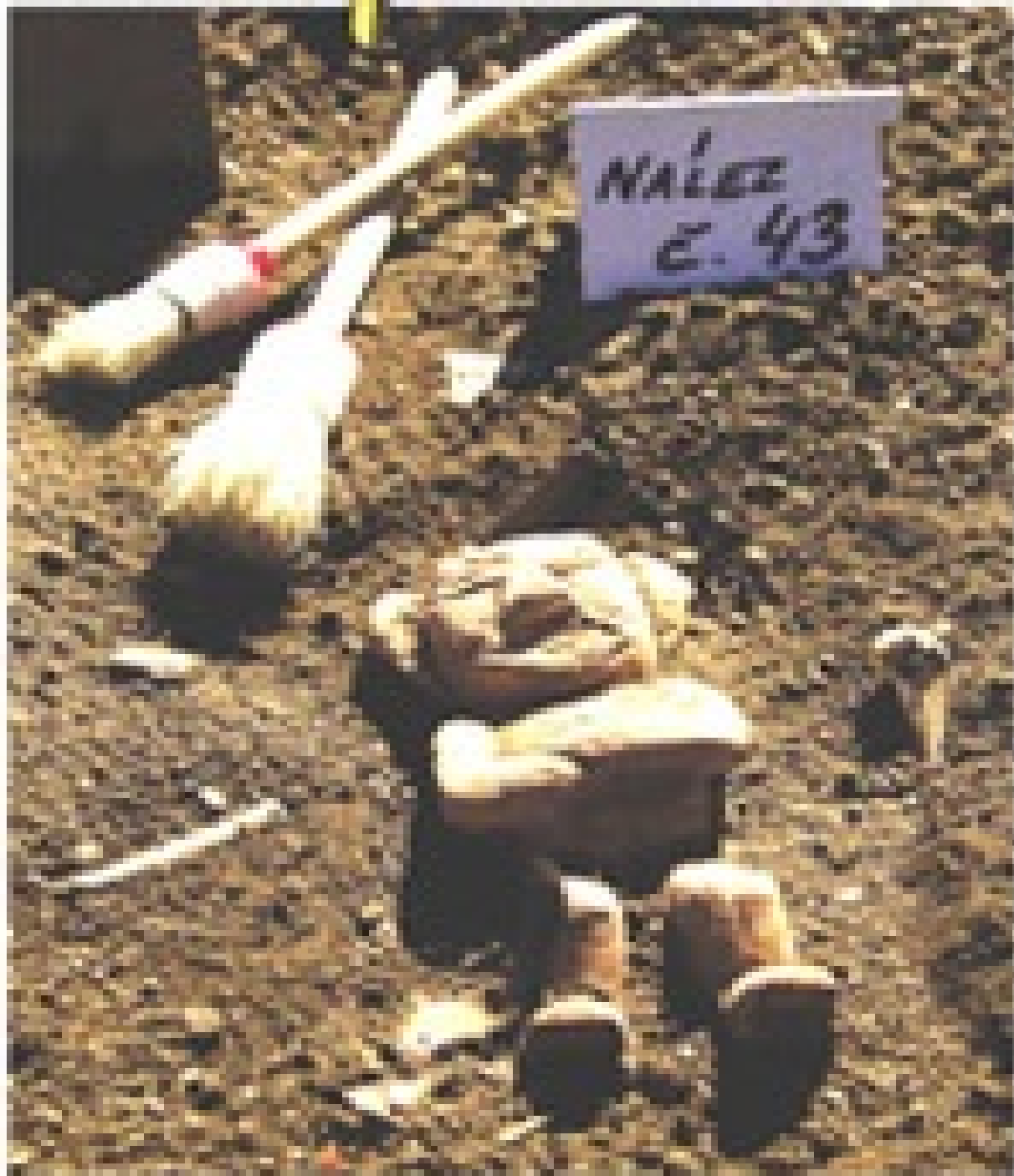

2017

Trapsavec

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRY SOUTĚŽI, 2017

KOTVENÍ

Vrchní komisař skupiny kriminální policie a vyšetřování kpt. Bc. Jaromír Hanzlíček se šíleně potil. Sestupoval k úpatí skalního masivu úzkým a strmým kaňonem a železné kramle skryté v stínu příjemně chladily do dlaní. Do šera kaňonu vnikaly jemné krystalky prachu rozsvícené sluncem a ve tmě kaňonu připomínaly hvězdný prach. Z dálky ještě doléhal do skalního města rachot rotorů záchranařského vrtulníku a zvednutý prach se nestačil za tu chvíli usadit. Brašna s notebookem jej tloukla s každou zdolanou kramlí do břicha a Hanzlíček nadával, že dřív stačil vyšetřovateli jen zápisník a tužka. Konečně sestoupil až na plošinu u paty skalních stěn. Technik s operativcem stáli opření o skalní stěnu ukrytou pod převisem ve stínu a v prstech svírali nanuka.

„Kde jste tady sebrali kakaovej?“ podíval se na ně závistivě Hanzlíček.

„Než přilítla vrtule to byl vanilkovej,“ odpověděl znechuceně operativce.

„Kde jste sebrali vanilkovej,“ nezměnil vyšetřovatel ani tón hlasu a ani grimasu.

„Dole ve vsi,“ otevřel technik stříbrnou brašnu od fotoaparátu a vytáhl z ní chladicí tašku. „Lituju, ale právě došly,“ otočil tašku otvorem k zemi.

Zklamaný Hanzlíček sejmul z krku třmen tašky od notebooku a zavěsil jej na horolezeckými lany ohoblovaný kmen borovice.

„Tak co tu máme?“ přešel Hanzlíček do komisního tónu.

„Vlastně jen tenhle flek od krve,“ kývl operativce na zem před sebe. „Všechno ostatní zrajtovali záchranaři.“

„A už jste z toho něco brali?“ stočil Hanzlíček zvědavý pohled k technikovi.

„Ještě ne,“ olízl technik prkénko od nanuku a otočil se k operativci, aby Hanzlíček neviděl, jak stáčí panenky k obloze.

„Vlastně jsme čekali, jestli to budeš chtít na genetiku nebo na biologii,“ dodal.

„Jasně, že na genetiku,“ odsekl Hanzlíček. „To že je to krev je snad

jasný.“

Technik se jen s nechutí vystoupil ze stínu skalní stěny, přidřepł k rychle zasychající kaluži v kamenné drti a postavil k ní plastový stojánek s číslem 1. Potom vše z několika úhlů vyfotografoval. Nakonec ponořil do skvrny tyčinku s vatovým tampónem, a když se vata na konci tyčinka zabarvila do hněda, vsunul ji do plastové zkumavky. „Ještě něco?“ otočil se otráveně k vyšetřovateli.

Hanzlíček se otočil k zasychající kaluži zády, přikrčil se v kolenou a očima zkoumal trnkovou stěnu lemující okraj plošiny. V labyrintu pichlavých kmínků zahlédl kus lana s modrým opletem.

„A co je támhle to,“ zapíchl prst směrem do labyrintu.

„Co by to bylo. Lano,“ vystoupil ze stínu i operativec a nakoukl vyšetřovateli přes rameno. „Tady jsou cvičný skály, víme?“

„Tak to lano vytáhni,“ narovnal se Hanzlíček.

„Nedělej Šerloka?“ vyštěkl na něj už podrážděně operativec. „Je to jenom zpackaná sebevražda!“

„Napřed fotku. Potom lano,“ vychutnal si Hanzlíček svoji malou mstu za absenci nanuku.

„Debil,“ ulevil si technik polohlasem a vsunul ruce s fotoaparátem do bludiště trnkových ostnů. Těžší kus práce čekal operativec. Ten nasoukal do pichlavého trnčí hned celé tělo. Desítky ostnů se mu zahryzly do krku, do ramen, a ty zvědavější do měkké tkáně mezi žebry. Nakonec se mu podařilo uchopit konec lana špičkami prstů a protáhnout jej ostnatým bludištěm. Další hodinu se lano ani nehnuło. Když povolilo, objevila se na konci asi třicet centimetrů vysoká, lesklá a z nerezové oceli svařená kotva.

„Bude to dvojka a věčná,“ nařídil Hanzlíček technikovi.

Ve třetím patře nemocniční budovy, na oddělení chirurgie, byl příjemný chládek. Kapitán Hanzlíček procházel dlouhou chodbou a jemný pach dezinfekce mu byl v posledních zpocených dnech příjemný. U dveří s číslem 6. se zastavil a kloubem prstu zaklepal na bílý lak. Nečekal na pozvání a vešel. Přivítala ho čtveřice bledých obličejů. V obličejích zaznamenal zřetelný stín zájmu a naděje.

„Hledám pana Hadrabu,“ promluvil tiše a tři evidentně zklamané obličeje se otočily k posteli u okna. Muž na posteli u okna mírně nazdvihl

hlavu a rozpačitě se usmál. Trup měl uvězněný v pevném bílém krunýři, jednu ruku ukrýval další sádrový příkrov a z předloktí druhé trčela kanyla. Obvaz na hlavě skrýval vrásky na čele a mladé a jasné oči kontrastovaly s hlubokými rýhami vrásek kolem úst a otvory po chybějících řezácích.

„4. 4. 1974“ zaznamenal Hanzlíček datum na tabuli v nohou postele. Už když si Hadrabu našel v evidencích hádal, jestli ženská, dluhy nebo barevná světýlka automatu. Z té nabídky vybral dluhy. Teď, když viděl ten rozpačitý pohled, naskočila mu automaticky ženská. Ženská a demonstračka.

„Dobrý den pane Hadraba. Já jsem z kriminálky,“ oslovil jej polohlasem. Na okolních postelích zašustěly polštáře a hlavy se posunuly směrem k oknu.

„Ještě, než cokoliv zapíšu, chci vás poučit, že ve svém stavu nemusíte vypovídat.....,“ snažil se mluvit Hanzlíček co nejtíšeji.

„Nechte toho,“ zastavil ho Hadraba nakřáplým hlasem. „Celý je to jeden velikej omyl.“

„Tak to bych asi posoudil já,“ zastavil jej Hanzlíček.

„Tak jo,“ odskočil Hadraba pohledem do skla okna a skrz ně až do nekonečné modři nebe. Na chvílku se zdálo, že se v něm celý utopil.

„Tak jo,“ zopakoval ještě jednou a vrátil se z nebe k Hanzlíčkovi. „Vynalezl jsem kotvení.“

Bylo to venku a čekal na reakci.

„Jestli se nepletu, tak kotvy už používali Egypt'ané,“ ukryl své zklamání Hanzlíček v odpovědi.

„Tohle je ale jiný kotvení. Jedná se o kotvení v čase. Jednoho dne jsem zjistil, že se předbíhám. Že nedokážu zastavit sebe, tedy tělo a ani tok svých myšlenek tam, kde právě stojím. Nebo sedím a dokonce i ležím. Že si neumím vychutnat sílu okamžiku, který právě prožívám. Že současnost je jen šmouha složená z rozpitých barev spektra. Abych vám to ukázal na příkladu. Ráno se probudím a už cítím tu kouřovou vůni uzenýho od Balabána, co jsem si včera koupil a mezi zuby jemný odpor usmažených žloutků. A jak zdvím první vidličku s tou nádherou k ústům, stojím už vlastně na 8

perónu a těším se, až nastoupím do vlaku, a začtu se do rozhovoru

s Martou Boučkovou v Reflexu, co mi tak mluví z duše. A jen co otevřu Reflex, všechna písmenka rázem vyprchají a už vystupuji z výtahu koukám do podatelny, jestli má naše Markétka ty obtažené šaty s faldíky, podle kterých lze určit den v týdnu. A jen cinkne výtah ve trojce, zvedám už tmavou třináctku v knížecím pivovaru a ukecávám kluky, aby mi dneska brnkli zase Tymián od Žalmana. A když Luďa skutečně foukne do harmoniky, a já bych měl šlapat za vozem, sedím už doma u počítače a přemýšlím, jestli si za to vytěžené zlato koupím dalších pět lučištníků nebo raději kovárnu. A jen co zavrní ventilátor počítače a kovář zvedne kladivo nad hlavu, cítím zas to uzený od Balabána a mezi zuby ten jemný odpor usmažených žloutků. Nejhorší na tom je, když to domyslíte úplně do důsledku. Vždyť já si neužiju ani ten slíbený Island, co mi kluci zahrajou, až pojedu po válečkovém dopravníku do kremačnické pece. A tak jsem vymyslel kotvení,“ přerušil Hadraba vyprávění.

„Mám tomu rozumět, že jste se....“ naklonil se Hanzlíček blíž k posteli a v pokoji zašustily polštáře.

„No jasně,“ přitakal Hadraba. „Přivázal jsem si k pasu kotvu. Neříkám, že to byla na začátku úplná legrace. Než si člověk zvykne, něco to stojí. Nový potah sedačky ve vlaku vyšel na patnáct stovek. To bylo třikrát. K tomu dva páry ortopedické obuvi servírce v knížecím pivovaru a několik korekčních tužek na opravu karoserií. Na netu jsem našel slušného prodejce. Devětatřicet korun za kus. Odstín nerozhoduje. V jednom případě šlo o vyšší výdaj. Skákací hrad na pouti na Velký louce. Ale to jsem podporoval kotvení alkoholem. Ale i přes všechny ty výdaje to za to stálo. A hlavně to fungovalo. On stačil už jen ten neustálý tlak lana utaženého kolem pasu. S tím neustálým tlakem v pase vnímáte zaručeně každý okamžik. A navíc musíte stále myslet na to, kde ji právě máte. Je pořád lepší kontrolovat okamžitou polohu kotvy, než to štepování na chirurgii. Co zpětný hrot, to šest štychů. Vlastně to skvěle fungovalo až do předvčerejška. Převčirem večer jsem dorazil na Mensdorf, rozdělal si oheň a uvařil kafe. A jak tak sedím u ohýnku, kotvu zaraženou bezpečně pod sedačkou došlo mi, že nebe je plný hvězd. Orion stopoval na varský a doufal, že ho i v noci někdo vezme. Žáby v rybníku u Preitensteinu řvaly jako v předkole SuperStaru a Zelenka z Plachtína pižlal na Umíři soušky

tou svojí tupou jednoručkou přesvědčený o tom, že je nepolapitelný jako Fantomas. A najednou mi došlo, že jsem teď a tady. Že si dokážu užít každou vteřinu a můžu hned teď klidně rozvázat dračí smyčku, co mi tlačí na žaludek a udělat klidně kotrmelec v tom voňavém vřesovišti za boudou. A v návalu té radosti mi najednou připadlo správné, že bych to znovuzrození měl oslavit nějakým gestem, rituálem nebo zcela ojedinělým činem, který by mi ten okamžik neustále připomínal. A tak jsem ráno, ještě před svítáním, vyrazil do stěn. A v okamžiku, kdy se červený kotouč slunce vykutálel z hradního příkopu na Špičáku, roztočil jsem tu kotvu pěkně nad hlavou a mrštil jí ze skály dolů. Průser byl v tom, že jsem se zapomněl odvázat. No a dál už to všechno víte.“

Komisař Hanzlíček dopsal poslední větu usnesení, kde konstatoval, že k žádnému protiprávnímu jednání nedošlo. Počkal, až tiskárna vyplivne i třetí list. Potom parafoval podpisovou doložku a pod ní otiskl razítko s dvouocasým lvem. Všechny listy pečlivě složil a vsunul do obálky s červeným pruhem. Vrátil se ke stolu a otevřel diář. Bělost papíru se zcela ztrácela pod hustým nánosem poznámek. Na stole zavrňel mobilní telefon a na displeji zatančilo slovo „upomínka“. V interkomu se ozvala sekretářka Adéla, jestli nezapomněl na poradu u náčelníka a rozdrnčel se telefon. Komisař Hanzlíček otevřel skříň a na stůl položil sáček označený číslem 2. Jediným trhnutím odstranil samolepící pečeť, vyjmul lano s modrým opletem a u pasu si uvázal dračí smyčku.

Jan Valeš – Jeňýk

3. místo – Próza Oldpsavci